Глава XVI.
БЯГСТВОТО.

Скалната тераса, на която се бяхме установили беше с размери около четирийсет на четирийсет фута (1,20 х 1,20 м). Зад нас беше хаос от грамадни скални блокове и пропасти, през които бях преминал, когато първия път обиколих пещерата и открих Хари.

В предната част беше процепът, защитен от два масивни скални блока. Отдясно скалната тераса стигаше до солидната стена на пещерата, а отляво беше самото езеро, чиито вълни леко се плискаха досами краката ни.

При звука от предупредителния вик на Хари, аз изтичах до брега и надникнах иззад скалния блок. Хари беше прав; но това, което видях, не беше много обезпокояващо.

От вражеския лагер бяха спуснати два сала. На всеки сал се намираха по трима инки – повече щяха да го потопят. Двама гребяха, докато трети балансираше в центъра, размахвайки копие.

Като се обърнах към Дезире, й извиках да се скрие зад един издаден със скала. След това, като оставих Хари да пази процепа в случай на двойна атака, взех три от нашите четири копия – едно от които беше ме ранило в крака – и застанах на брега в очакване на приближаващите се салове.

Те се приближиха бавно и видът им, естествено, далеч не беше ужасяващ.

- Не е кой знае каква флота – извиках на Хари; а той отвърна със смях:

- Късмет! Внимавай за бреговата охрана!

Един от саловете беше на значително разстояние пред другия и след една минута се приближи на около петдесет фута (15 м) от скалната тераса. Инката в средата стоеше

разкрачен, с копие готово за мятане над главата; не направих никакво движение, мислейки си, че с такава нестабилна стойка ще му бъде трудно да метне каквото и да било, като подцених уменията му и това едва не ми струваше скъпо.

Изведнъж, почти без да движи тялото си, ръката му рязко се устреми напред. Аз инстинктивно се наведох настрана и чух свистенето на копието край ухото си със скоростта на куршум, толкова близо, че дръжката на копието ме удари косо отстрани по главата и ме събори.

Бързо скочих на крака и то съвсем навреме, защото видях, че инката се навежда, взема друго копие от сала и замахва с него над главата си. В същия момент другия сал се изравни с първия и след като се пльоснах по очи на земята, чух как двете копия тънко свистят над мен.

В тази игра те бяха мои учители; щеше да е безумие да се опитам да приключа с тях с техните собствени оръжия. Тъй като копията издрънчаваха на трийсет фута (9 м) от мен, аз скочих на крака и изтичах до далечната страна на скалната тераса, където преди бях забелязал няколко търкалящи се камъка в един ъгъл.

С два или три от тях в ръце аз изтичах назад до брега, като се разминах с още две копия, които летяха във въздуха с въртеливо движение, едно от които одра кожата на лявото ми рамо.

С един бърз поглед към процепа видях Хари да се бие на неговия вход; те ни нападаха също и там. Чух Дезире да вика нещо към мен, но не можах да доловя думите.

Първият ми камък попадна в целта си. Двата сала, един до друг, на не повече от четирийсет фута (12 м) , бяха идеална мишена. Камъкът беше почти с размерите на човешка глава и много тежък; напрегнах сетни сили, за да го хвърля на това разстояние.

Той удари сравнително точно сала отдясно; онова нещо светкавично се преобърна, събаряйки пътниците си върху другия сал. Допълнителното тегло го потопи и шестимата инки заплискаха във водата.

Очаквах да ги видя да се обръщат и да плуват към другия бряг, но вместо това те се насочиха право към мен!

Светлината от урните беше доста слаба и не беше лесно да различа черните им глави на фона на черната вода; все пак, видях приближаването им. Двама от тях държаха копия в ръце; Видях отблясъка на медните остриета високо над тях.

Стоях на брега на езерото, чудейки се на тяхното безразсъдство, тъй като ги чаках; сега те бяха на не повече от десет фута (3 м) от мен. Още няколко загребвания и този, който беше най-напред, протегна ръката си да се хване за хлъзгавата скална тераса; моето копие се стовари съкрушително върху главата му и той падна обратно във водата.

По това време друг беше почти изпълзял на терасата, а след него друг; удар и бързо промушване и те също се плъзнаха обратно под повърхността, гърчейки се в агония, за да не се изправят повече.

Точно навреме видях един от останалите трима се надигаше от водата на не повече от пет фута (1,50 м) от мен, с копие, насочено към гърдите ми. Но нещастникът нямаше стабилна опора за краката си и копието не попадна в целта.

В следващия миг той получи един камък, тежък десет фунта (5 кг) направо в лицето и потъна с бълбукане. При това, двамата останали, явно в проблясък на разум, се обърнаха и се отдалечиха бързо с плуване. Оставих ги да избягат.

Като се обърнах към Хари, видях, че процепът също беше чист. Той остави поста си и се втурна към мен, но аз с ръкомахане го отпратих да се върне.

- Тук всичко е наред, Хал. Отказаха ли се?

На лицето му имаше изражение на най-дълбоко отвращение.

- Пол, това е отвратителна касапница. Целият съм в кръв. Няма ли да свърши това?

Погледнах го и казах само:

- Ще свърши.

Не беше нужно да пита кога; той ме разбра. Погледна ме като човек, който беше станал твърде близък със смъртта, за да се бои от нея, и отговори:

- Още един час от това, и с мен е свършено.

Казах му да наблюдава двете точки на атака и отидох до мястото, където Дезире седеше свита на земята. Нямах много думи.

- Как ти е крака?

- О, по-добре е; добре. Но твоя крак...

- Не се безпокой. Можа ли да поспиш?

- Bon Dieu – не!

- Имаме само сурова риба. Можеш ли да ядеш?

- Ще се опитам – отговори тя с гримаса.

Отидох до ръба на скалната тераса, където бяхме наредили рибата близо до водата, и донесох по едно парче за нея и Хари. Ядохме, но с малко удоволствие. Месото не изглеждаше много прясно.

Останах на пост пред входа на процепа, докато Хари отиде до езерото да пие, като първо помогна на Дезире да отиде до водата и да се върне до мястото си. Кракът й доста я болеше, но вместо изкълчване, се оказа просто разтягане на сухожилията. След като му направи баня в студена вода, тя почувства значително облекчение.

Останах на стража на входа на процепа, откъдето също можех да доста добре да наблюдавам и езерото, и наредих

на Хари да си почине. Той възрази, но аз настоях. След две минути той заспа като пън, съвсем изтощен.

Неколкостотин инки останаха струпани на скалната тераса от другата страна, но те не направиха никакви усилия, за да ни атакуват. Стоях на стража може би три часа, когато те започнаха да се разотиват през коридора. Скоро тези, които оставаха, намаляха до около една дузина. Те клекнаха до стената, точно под запалените урни, явно в качеството си на стражи.

Скоро ми се доспа така непоносимо, че едва се държах на крака. Задрямах един-два пъти на крак и, тъй като осъзнах опасността, извиках Хари да заеме мястото ми.

Дезире също беше заспала на сала, който Хари и аз бяхме скрили заедно с рибата. При звука на гласа ми, тя се събуди и седна, търкайки очи; след като я уверих, че всичко е спокойно, тя отново легна в грубото си легло.

Изобщо не разбрах забавянето на инките в този критичен момент; може би им трябваше време, за да се посъветват с великия Пачакамак и да получат съвета му, труден за разбиране. В този момент мислех, че са се отказали от атака и възнамеряват да ни уморят от глад, но те не бяха способни на такова разумно решение.

Минаха много часове, а ние се бяхме сменяли четири пъти на пост. Доста си бяхме починали и, действително, бяхме в добра форма. Раната на крака ми се оказа просто дреболия; малко пречеше на движенията ми, но не ме болеше.

Кракът на Дезире се беше почти оправил; тя можеше да ходи с лекота и настоя да поеме една стража, като направи такъв въпрос от това, че трябваше да й угодим.

Нещо щеше да се случи и аз предполагах, че инките щяха да го започнат. Защото ни беше сполетял лош късмет, който ни накара да видим началото на края. Нашата риба не

беше вече годна за ядене и се принудихме да хвърлим остатъка от нея в езерото.

След това проведохме военен съвет. Като в сън си припомням думите, които изрекохме, застанали заедно пред входа на процепа; ако споменът ми за тях не беше толкова ярък, аз щях да се съмнявам в тяхната реалност. Обсъдихме смъртта със спокойствие, което убедително говореше за нашия опит.

Становището на Дезире може да се представи с две думи: тя беше готова за края и приканваше за него.

Почти я поддържах, но посъветвах да изчакаме още една стража – дребна отстъпка за Хари. А имаше и още едно обстоятелство, което ме накара да отложа – надеждата да видим краля на инките и да рискуваме с него.

Дезире отказа да ни разкаже за преживяванията си през времето от нашето скачане от колоната до освобождаването й; но тя ни беше казала достатъчно, за да отгатна естеството им. Имаше подтиснат, но винаги присъстващ ужас в очите й, който ме накара да застана още веднъж пред Детето на Слънцето, а след това щях да си отида, но не сам.

Хари предложи отстъпление. Бях споменал, че когато бяхме започнали да търсим Дезире, бяхме намерили два изхода от пещерата – единият, по който бяхме поели, и друг, който водеше през лабиринта от скални блокове и пропасти зад нас до коридор, пълен с извивки и завои и задръстен с масивни скали, почти непроходим.

Той предложи да минем по този път към неизвестното, което можеше да ни очаква отвъд.

Въпросът беше все още нерешен, когато нашето обсъждане беше спряно и така и не стигнахме до решение. През процепа видях една група инки да излиза от коридора отсреща и да отиват към брега. Начело вървеше кралят на инките.

Скоро площадката беше напълно запълнена от тях – вероятно триста или повече – а и други можеха да се видят на входа на коридора. Всеки от тях носеше копие; техните медни остриета, изправени като същинска гора, имаха матов отблясък на светлината, хвърляна от урните върху стената над тях.

Хари и Дезире стояха непосредствено зад мен, наблюдавайки странната сцена. Обърнах се към него:

- Този път възнамеряват да действат.

Той кимна.

- Но какво могат да направят? Освен да получават удари по главата, а на мен ми стигна до гуша от това. Ако само се бяхме махнали преди един час!

- От моя страна – отвърнах аз, – радвам се, че не го направихме. Дезире, ще ти бъда длъжник, ако късметът ми се усмихне и ми позволи да достигна до него.

Посочих към краля на инките, който стоеше на най-видно място, на самия бряг на езерото.

Тя потръпна от ужас и пребледня.

- Той е чудовище – каза тя с толкова тих глас, че едва го чух, – но – благодаря ти, Пол.

Хари като че ли не беше чул.

- Но какво правят те? – запита той.

Не ни оставиха дълго да се съмняваме. Докато той говореше, внезапно настъпи рязко раздвижване в редиците на инките. Тези, които бяха най-отпред, скочиха във водата, а другите – след тях, докато, почти преди да разберем тяхната цел, стотици от косматите зверове заплуваха с дълги мощни загребвания право към скалната тераса, на която стояхме ние. Всеки мъж стискаше копието си със зъби.

Оставих Хари да охранява процепа и изтичах да отблъсна атаката откъм водата. Дезире стоеше точно зад мен. Извиках й да се отдръпне, но тя не се помръдна.

Сграбчих ръката й и насила я отведох до една пукнатина в скалата зад нас и й посочих тясна изкачваща се нагоре пътека по посока на другия изход.

Когато се върнах на брега, инките, които бяха най-напред, бяха само на няколко фута от него. Но аз напразно потърсих едно лице, което исках да видя и можех да разпозная; кралят не беше сред тях. С един бърз поглед към площадката отсреща го открих да стои неподвижен със скръстени ръце.

Цялата повърхност на езерото пред мен беше една маса от глави и ръце и копия, докъдето можех да видя. Те бяха стотици. Изведнъж видях, че нещата са безнадеждни, но аз сграбчих копието си здраво и застанах в готовност.

Първите двама или трима достигнаха скалната тераса. В същия миг Хари извика:

- Минават през процепа, Пол! Сам си!

Не обърнах глава, защото бях зает. Копието ми се въртеше около главата ми като огнена окръжност. Черни, неясни фигури доплуваха до скалната тераса и се хващаха за хлъзгавата и повърхност, но не отиваха по-далеч. Дръжката на копието се огъна в ръката ми; наведох се взех друго, изгубвайки само една секунда.

Дива и яростна наслада бушуваше в мен при вида на тези борещи се, гърчещи се, хлъзгащи се фигури. Размахвах копието си с ожесточено настървение. Нито един не успя да стъпи на скалната тераса.

Изведнъж нещо ме удари в лявата ръка и се заби там; с нетърпение и с лекота се отръсках от него и то падна, въпреки че се беше забило в ръката ми.

Не се разсейвах да погледна дори и за миг нагоре; те се приближаваха все повече и повече и ме притискаха; но аз знаех, че те бяха започнали да мятат копията си срещу мен

от водата, и че играта свършваше. Друго копие ме удари в крака; скоро те започнаха да падат като дъжд около мен.

Като извиках на Хари да ме последва, аз се обърнах и изтичах до отвора в скалата, до който бях завел Дезире. В миг той се присъедини към мен.

В това време множество инки изпълзяха от водата на скалната тераса и се втурнаха към нас, а още повече се втурнаха през процепа, след като бяха разбрали, че няма кой да пречи на пътя им.

Хари носеше три копия. Аз имах четири. Скочихме нагоре по пътеката, която заобикаляше скалата в задната част на скалната тераса, и на върха й намерихме Дезире.

Едно издадено парче скала до известна степен ни предпазваше от копията, които биваха мятани към нас отдолу, но те се приближаваха опасно и по пътеката, по която бяхме дошли, започнаха да се появяват черни фигури.

Хари извика нещо, което не можах да чуя, и, грабвайки Дезире в ръцете, скочи от скалата на друга скална тераса на около десет фута (3 м) под нас.

Последвах го. На дъното той се спъна и падна, но аз му помогнах да се изправи на крака, след което се обърнах, и то точно навреме, за да отблъсна трима-четирима инки, които скочиха долу, почти върху главите ни.

Непосредствено пред нас имаше пропаст, широка няколко фута. Хари извика на Дезире:

- Можеш ли да я прескочиш? – и тя поклати глава, посочвайки ранения си крак.

- Към мен! – извиках отчаяно; те скачаха отгоре, въпреки усилията ми да ги отблъсна.

След това, в отговор на един вик от Хари, аз се обърнах и прескочих пропастта, след като хвърлих копията пред себе си. Хари сграбчи Дезире и я метна; аз застанах ста-

билно, за да посрещна тежестта, и я хванах, като останах прав.

Сложих я да седне невредима, а миг по-късно Хари се присъедини към нас и ние се закатерихме по лицевата част на един скален блок, почти перпендикулярно, докато копията падаха като дъжд около нас.

Дезире изгуби опора за крака си и политна към Хари, който се търкулна надолу, опитвайки се да се хване за нещо. Обърнах се, но той извика:

- Продължавайте; Ще се изкатеря!

Скоро той беше отново до мен, и след миг бяхме върху скалния блок, който беше съвсем равен, с размери двайсет на двайсет фута (6 Х 6 м). Накарахме Дезире да легне по очи на скалата, за да избегне копията, които долитаха отдолу, и направихме пауза за почивка и за оглед на околността.

Тя може да бъде описана само с думата хаотична.

Светлината от урните сега беше скрита от нас и ние се намирахме в сравнителна тъмнина, въпреки че до голяма степен можехме да виждаме отчетливо. Не можехме да се отървем от хаоса от скални блокове, а знаехме, че някъде отвъд него беше коридорът, извеждащ от пещерата, който търсехме.

Инките идваха, като скачаха през пропастта до подножието на скалата. Някои от тях се изкачиха по стръмната повърхност, но с копията си ги бутнахме назад и те паднаха върху главите на своите.

Но ние бяхме твърде изложени, за да стоим там, и аз извиках на Хари да заведе Дезире долу, от другата страна на скалата, докато аз останах, за да ги задържа. Той тръгна и след миг чух гласа му, който ме викаше да го последвам. Аз направих така, като се спуснах надолу по скалата.

След това започна безумно и отчаяно катерене към безопасно място, като инките ни следваха по петите. Без Дези-

ре щяхме да стигнем до целта си с малко затруднения, но през половината от времето трябваше да я носим.

Няколко пъти Хари мяташе тялото й през някоя пропаст или процеп, докато аз го поемах от другата страна.

Често аз прикривах отстъплението, задържайки инките с ръкопашен бой, докато Хари помагаше на Дезире да се изкачи по стръмните скални блокове или да мине през тясна скална тераса. Сега опасността от техните копия беше по-малка, тъй като бяхме защитени от лабиринта от скали, но аз вече кървях на дузина места по краката, ръцете и тялото, а Хари не беше в по-добро състояние.

Изведнъж видях пред нас отвор, който ми се стори познат. Посочих го на Хари.

- Изходът! – извиках аз и се втурнах към него и Дезире. Но те бяха принудени да спрат от една отвесна скала в самото подножие, която беше не по-малко от двайсет фута (6 м) висока.

Затичах се, за да се присъединя към тях, но тъй като чух тропот зад себе си, се обърнах точно на време, за да видя една голяма група инки да връхлита върху нас отляво по тясна пътека, която водеше към ръба на скалата.

Скочих срещу тях, след като извиках на Хари за помощ. За миг той беше до мен и заедно ги отблъснахме.

След пет минути входа на пътеката беше задръстен от телата им; някои от онези, които бяха по-назад, се опитаха да се изкатерят по купчината и да стигнат до нас, но ние ги накарахме да им стане зле от тяхната работа. Тогава видях, че Хари може да ги удържи сам и като му извиках да застане твърдо, докато не го извикам, изтичах до Дезире.

Спуснах се от ръба на скалата, като увиснах на ръце, след това се пуснах на земята под мен. Височината беше по-голяма, отколкото си бях помислил; краката ми се огънаха и аз се търкулнах, като едва не припаднах.

Стиснах зъби и с мъка се изправих на крака, като извиках на Дезире. Тя вече висеше на ръба на скалата, на много футове над мен. Но нищо друго не оставаше, и аз извиках:

- Добре, хайде!

Тя се пусна и ме събори по гръб. Бях се опитал да я хвана и успях да омекотя падането й, което не ми струваше малко. Целият бях в ожулвания и рани. Но отново положих усилия и се изправих, като извиках колкото ми глас държи:

- Хари! Идвай!

Той не дойде сам. Предполагам, че в мига, в който беше оставил пътеката неохранявана, инките се бяха изсипали след него. Те го последваха като се спускаха от ръба на скалата, като падаха един върху друг в една хаотична купчина.

Някои се изправяха на крака; техните другари, спускайки се отгоре, веднага ги събаряха по гръб.

Хари, Дезире и аз се бяхме втурнали към изхода, който беше само на няколко фута по нататък. Както бях казал, той беше задръстен до такава степен, че беше почти непроходим. Ние с усилие се провряхме между две скали, Дезире беше между нас – Хари беше отпред, а аз бях заел ариергарда.

Щом свърши тази пътека, трябваше да продължим по своя път.

- За Бога, хайде! – извика Хари изведнъж, защото се бях обърнал и спрял, вторачвайки се назад към инките, които се търкулваха от скалата и се втурваха към изхода.

Но аз не му обърнах внимание, защото, застанал на върха на скалата, ръкомахайки на тези отдолу, бях забелязал фигурата на краля на инките. Той беше на по-малко от трийсет фута (9 м) от мен.

Виковете на Хари и Дезире звъняха в ушите ми, но аз стъпих колкото се може по-здраво на краката си върху не-

равната скала и вдигнах за хвърляне копието над главата си. Инките разбраха намерението ми и за миг се спряха.

Кралят също трябва да ме е видял, но стоеше абсолютно неподвижен. Хвърлих копието напред; то напусна ръката ми и полетя право към гърдите му.

Но не можа да порази целта си. Вик на триумф имаше на устните ми, но изведнъж беше прекъснат, когато един инка, който стоеше близо до краля, скочи напред и се хвърли пред копието, точно в мига, когато върхът му щеше да отмъсти за нас. Инката падна в подножието на скалата с копието, забито дълбоко в хълбока му. Кралят стоеше, както си беше преди, без да се помръдне.

След това се впуснаха в лудешки бяг към изхода, а аз последвах Хари и Дезире. Изключително трудно се катерехме напред през скалите или ги заобикаляхме.

Дезире се задъхваше болезнено и ние трябваше да я подкрепяме от двете страни. Инките ни догонваха все по-наблизо; усетих един от тях да пъхти зад мен, и с изключителна ярост го ударих и го блъснах назад в скалата. Можахме да напреднем малко или почти никак; като поехме към изхода, като че ли се бяхме хванали в собствения си капан.

Хари продължи с Дезире, а аз останах в опит да удържа атаката. Те идваха към мен от двете ми страни. Бях изтощен и кървящ, и едва успявах да боравя с копието си – последното, което имах. Биех се за всеки инч, като отстъпвах назад стъпка по стъпка, борейки се със сетни сили.

Изведнъж чух гласа на Хари, който викаше, че са стигнали края на коридора. Аз се обърнах и отчаяно заскачах от скала на скала след тях, а инките ме следваха на тълпи, съвсем наблизо.

Спънах се и почти не паднах, но стъпих здраво и продължих, клатушкайки се. Изведнъж склалите рязко свършиха и аз паднах на равна земя до Дезире и Хари.

- Твоето копие! – казах задъхан. – Бързо – идват след нас!

Но те ме сграбчиха за ръцете и ме издърпаха настрани от коридора. Бях почти припаднал от изтощение и загуба на кръв, и едва си спомням какво направиха те. Те ме сложиха да легна на земята и се наведоха над мене.

- Инките! – казах задъхан.

- Няма ги – отговори Хари.

При това аз се помъчих да се изправя и се облегнах на лакти, взирайки се към изхода на коридора. Нямаше нищо; инките не се виждаха! Нито един не беше излязъл от коридора.

Тогава за нас беше непонятно; по-късно разбрахме. И не трябваше дълго да чакаме.

Хари и Дезире се бяха навели над мен, опитвайки се да спрат кръвотечението от една рана на рамото ми.

- Трябва да намерим вода – каза Дезире. Хари се изправи, за да огледа пещерата, която беше толкова тъмна, че ние можехме да си видим само един на друг лицата на не повече от няколко фута разстояние.

Изведнъж той нададе вик от изненада.

Дезире и аз проследихме посоката на вторачения му поглед и видяхме огромна черна неясна фигура на някакво животно, изведнъж отделила се от стената на пещерата и бавно придвижваща се към нас през тъмнината.